

τρέξα εκεί, μήτρα μέσα, τὸ ἐρέυνον προσεκτικά κι' ὕστερα φώναξα στὸ Δημήτρη νὰ φέρη τ' ἄλογα.

Ἀφοῦ πάρετε καὶ τὰ σηγοφρέμα, ἔβλεπα καλὰ τὴν πόρτα, σχεδίασα ἐπάνω ἕνα σταυρὸ κι' ἴσπερα τραβήξαμε ν' ἀνέβουμε στὸν πύργο.

Μὲ τὰ ὄπλα στὸ χέρι, ἀνεβήκαμε σιγά—σιγά καὶ προσεκτικά τὴ σκευασμένη καὶ κατασκευασμένη σκάλα. Τὰ βήματα μας ἀνηχούσαν βαρεὰ σ' ὅλο τὸν πύργο. Ἀνεβήκαμε, θιμάμα, δεκάοχτὸ σκαλοπάτια καὶ βρεθήκαμε σ' ἕνα εἶδος προθάλαμου.

Ὁ προθάλαμος αὐτὸς ἦταν εὐρύχωρος, ἀνετος. Μεγάλες πολυθρόνες βροσζόντουσαν στὶς γωνίες του. Πολυθρόνες ντυμένες μὲ γλισερὸ μετάξι, σασιπένιο θύκος καὶ ξεσχιωμένο ἔδω κι' ἐκεῖ. Ποντίκι προδύσαν πάνω σ' αὐτὲς ὅταν μπήκαμε. Μεγάλου ἀταχτήριου ποτικιο, ποὺ ἔφταναν γουλιζώντας σὰν κοπάδι μερῶν θηρίων δια: μῆς ἀντίφρασαν.

Τὰ παράθυρα ἦσαν μεγάλα, ψηλά, ἀγκυρωτά, κιγκλιδοφόρα, μὲ ζηρομιστὰ γυαλιά.

Κάτω στὸ πάτωμα ἦσαν στρομιμένα δερμάτια ἀπὸ ἀρκώδεις καὶ πάνθηρες.

Στοὺς τοίχους ἦσαν κρεμασμένα ὄπλα ὄλων τῶν ἐλοχῶν. Δόρατα, πέλαιες, πυροβόλα ὄπλα, σπαθιά, ρόπαλα σιδερένια, μαχαίρα.

Πάνω ὅμως σ' ὅλ' αὐτὰ ἄπλωνε τὸ σάβανο τῆς ἡ σκηνῆς.

Ὁ πύργος τοῦ βοικώλακα φαινόταν ἀκατάσχετος, γιατί πραγματικά ἀκατάσχετος ἦταν. Ὁ βοικώλακας ποίησε σ' αὐτόν, δὲν τὸν ζηρομολοοῦσε.

Ποῶς ἔβρισε σὲ ποιά τρύπα, μέσα σὲ ποῖο κιβώτιο ἦταν τριπομῆνος... Μὰ θὰ τὸν βροζάμα, θὰ τὸν βοί: σουμε καὶ θὰ τὸν-ἔξοντῶναμε....

Ἐνὸ κριτῶναμε γύρω μας, ἀκούσαμε ἔξωθεν πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια μας πατήματα.

— Ὁ βοικώλακας! μοῦ εἶπε σιγὰ ὁ Δημήτρης.

— Θὰ τὸ δοῦμε αὐτὸ, τοῦ ἀπάντησα καὶ μὲ τὸ ὄπλο στὰ χέρια τραβήξα κι' ἀνέβη στὸ ἐπάνω διαμέρισμα τοῦ πύργου.

Ὁ Δημήτρης μ' ἀκολούθησε ἔπειτα.

Ἀνεβάνουμε τὴ σκάλα προσεκτικά, μὰ πρὶν φτάσουμε ἐπάνω, παρουσιάστηκε στὸ κεφάλισμα τοῦ θεοῦ Μαγκλόκ.

Τὸ θέμιον ποὺ παρουσιάσε ἦταν τρομακτικό.

Τρομακτικὴ, καθὼς φαίνεται, μὲ ἄγρια γούτα καὶ οἶζες τῶν γύρω ἄγριων βουνῶν, εἶχε ἀποσχελετωθεῖ.

Δὲν εἶχε σώματι τὸ κορμὶ της.

Ἦ ἔβρι, κερνόμενη ἀπεδεχθεῖ τῆς συγκατατοῖσε τὰ γέφυρα κῶκαλά της...

Τὰ λευκὰ ἄσκατα μαλλιά της ἦσαν περμένα στοὺς ὄμιους της καὶ τὸ γυμνὸ της στήθος...

Δὲν φοροῦσε, παρὰ μονάχα ἕνα κορμὶ ἐπάνω της. Τὰ νύχια τῶν χερῶν καὶ τῶν ποδιῶν της εἶχαν τρομακτικὰ μεγαλώσει...

Ἄν δὲν ἔξωραμε ποῖα εἶνε, θὰ τὴν παίρναμε γιὰ στρίγγλα.

Τὸ προσιότερο ὅμως ὄλον, τὸ πὸ ἀπαισιο, ἦταν ἐκεῖνο ποὺ κρατοῖσε στὰ χέρια της κι' ἔσφιγγε στὴν ἀγκυλιά της.

Στὴν ἀρχὴ νομίσουμε πὸς κροτοῦσε ἕνα κανένα μῶλο κουργιῶν, νομίζοντας, μέσα στὴν τρέλλα της, πὸς κραταίει τὸ ἀγαπημένο της ἔγγυον, ποὺ δὲν μπορούσε νὰ τὸ ἔξωρα.

Μὰ ὅταν εἶδαμε καλύτερα, ἀνατριχιάσαμε.

Ἦ ἀτυχὴ γερόντισσα ἔσφιγγε στὴν ἀγκυλιά της, ἔχοντάς τὸ διπλωμένο σὲ βρώμακα παλκοκοφρελά, ἕνα ἀνθρώπινο κρανίον!...

Τῶσφιγγε πάνω στὸ στήθος της, ποὺ μουρμουροῦσε λόγια ἀγάτης.

— Μισρὸ μου, κομῆσου, μουροῦλι μου!...

Ὅταν μὲς ἀνέβρισε, ἔσφιξε μὲ λαχάρια πάνω στὸ γεροντικό της στήθος πὸς ἀπαισιο μῶλο της κι' οὐράλασε ἀταίρια:

— Τί θέλετε δῶ πάνω, πεινασμένοι λύκα; Τί ζητᾶτε σ' ἀρχοντετὸ τοῦ παιδιῶν μου, διαβόλι τῶν ἐφτά κύβλων τῆς Κολάσεως; Ἦρθατε νὰ μοῦ τὸ πάρτε; Φωνάτὸ στὸ κεφάλι σας καὶ στὰ κεφάλια τῶν παιδιῶν σας!... Τομῆστε νὰ πληρούσατε, λησταί, ἔλατε κοντά μου, κωσοῦρα, νὰ σᾶς σῶσω μὲ τὰ νύχια μου!...

Ἐίχαμε σπαθεῖ, μὴ ἔξοντασε τί νὰ κάμουμε.

Ἦ θεὰ Μαγκλόκ μᾶς ἔσφιξε ἕνα τὴν εἰσοδο στὸ ἐπάνω διαμέρισμα τοῦ πύργου. Καίρως γιὰ χάσιμο δὲν μᾶς ἔμεινε περὰ.

Ἔσπερα νὰ παίρουμε ἀμείσις μὰ ἀπόφρα.

Ἄν κάναμε πὸς ἀνεβάνουμε τὴ σκάλα, ἡ θεὰ Μαγκλόκ θὰ κροτῶταν ἐπάνω μας σὰν ἄγριο θηρίον.

Δὲν τὴν φοβόμακα βέβαια. Μὰ δὲν θέλαμε νὰ πιστοῦμε μαζὺ της καὶ νὰ τῆς κάμουμε κακὸ.

(Ἄσπλοθεῖ)

ΡΩΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΙΚΡΟΙ ΜΥΘΟΙ ΤΟΥ ΤΟΛΣΤΟΗ

ΤΟ ΚΟΥΝΑΒΙ

Κάποτε ἕνα κοινάβι πιάστηκε στὸ δάσκαλο ἐνὸς μοιζίκου. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ παρακαλεῖ τὸ μοιζίκιο γιὰ τὸ λυτῆθῆ καὶ νὰ τὸ ἀφήσῃ νὰ φύγη.

— Τὰ ποντίκια τρώνε τὰ τρώφιμά σου, ποῦ εἶπε, κι' ἐγὼ τρώω τὰ ποντίκια.

— Τρῶς τὰ ποντίκια, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ μοιζίκιος, ἀλλὰ τρῶς καὶ τὶς κότες μου.

Καὶ σκότωσε τὸ κουνάβι.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΚΙ' Ο ΓΕΡΟΣ

Ἐνα παιδί κι' ἕνας γέρος περπατοῦσαν κάποτε στὸν ἴδιο δρόμο.

Ἐκεῖ ποὺ πῆγαν, εἶδαν ἕνα σκευὸν μὲ χρήματα καὶ τὸ παιδί ἔτρεξε καὶ τὸ πήραε πρῶτο, λέγοντας:

— Ὁ Θεὸς μοῦ τὰ ἔστειλε.

— Νὰ τὰ μοιραστοῦμε, εἶπε ὁ γέρος.

— Ὅχι, εἶπε τὸ παιδί. Ἐγὼ τὰ πήρα πρῶτος ἀπὸ γάτο καὶ σὲ μὲνα ἀνθρώπων...

Ὁ γέρος τότε ἐσώπασε. Ἐξῆρα ὅμως εἶδε μερκοῦς χοροφύλακες ἀπὸ πίσω τους νὰ τοὺς καταδιώκουν, φωνάζοντας:

— Ποῶς ἔβλεπε τὸ σκευὸν μὲ τὰ χρήματα;

Τὸ παιδί τότε φοβήθηκε κι' ἔβλεπε σὲ σὶντροφοῦ ποῦ:

— Φτάνει νὰ μὴ μᾶς βγῆ σὲ κακὸ τὸ εἶρημά μας...

— Τὸ εἶρημά σου κι' ὄχι τὸ εἶρημά μας, τὸν διόρθωσε τότε ὁ γέρος.

Ἐτα σὲ λίγο τὸ παιδί πιάστηκε ἀπ' τοὺς χοροφύλακες κι' ὀδηγήθηκε στὴν πόλι γιὰ νὰ δικασθῆ, ἐνὸ ὁ γέρος γύριζε ἦτοχα στὸ σπίτι του.

ΤΟ ΨΟΦΗΜΙ

Ὁ Ἰησοῦς ἔφτασε ἕνα δευτερόν στὶς πόλεις μᾶς πολιτείας καὶ εἶπε στοὺς μαθητῆς του, ποὺ τὸν ἀκολούθησαν, νὰ πᾶν μπροστά γιὰ νὰ ἐτοιμασοῦν τὸ δεῖπνο.

Σὰν ἔμεινε μόνος, ὁ Χριστὸς προχώρησε ὡς στὴν ἀγορὰ τῆς πολιτείας, διδασκοντας τὸ θεῖο λόγο καὶ παρακινώντας τοὺς ἀνθρώπους στὴν ἀγαθοεργία.

Ἐξῆρα εἶδε σὲ μὴν ἀρχὴ μερκοῦς ἀνθρώπους μαζεμένους, ποὺ κριτᾶσαν κατὰ γυμνοῦ κάτω στὶς λάσπες καὶ ἔχοντες κι' αὐτοὺς γιὰ νὰ ἰδῆ τί ἦταν.

Ἦταν ἕνα σκυλὶ ψόφιο, τὸ ὅποιο εἶχε περνασμένον γύρω ἀπ' τὸ λαμποῦν ἕνα σχοινί, ποὺ θὰ τὸ εἶχαν χρησιμοποιήσει

χωρὶς ἄλλο γιὰ νὰ τὸ πῆξουν καὶ νὰ τὸ τραβήξουν ὡς ἔχει πᾶρα μέσα στὴ λάσπη.

Ποτὲ δὲν εἶχε παρουσιασθεῖ μπροστά στὰ μάτια ἀνθρώπου κατὰ γυμνοῦ ἀπὸ ἀποτρόπαιον καὶ πὸ ἀποπροστυπικὸ ἀπ' αὐτὸ τὸ φορτίμ.

Κι' οἱ ἀνθρώποι σπεκνόντουσαν γύρω του καὶ φανεῖοναν τὴν ἀηδία τους.

— Πούφ! εἶπε κάποιος ἀπ' τοὺς διαβάτες, βοιλιώνοντας τὴ μύτη του. Τί βρώμα!...

— Πόση ὄρα ἀκόμα, εἶπε κάποιος ἄλλος, θὰ βροζέται ἐδῶ αὐτὸ τὸ ψόφιο ζῶο;

— Κιττάξτε! παρατήρησε ἕνας τρίτος. Δὲν τοῦ ἔμεινε δέρμα ἀκετὸ, οὔτε γιὰ τὴν κατασκευὴ ἐνὸς σκευοῦ!...

— Ὡ, τί βρώμακα, τί λασπομῆνα αὐτὰ ποὺ ἔχει! φώναξε ἕνας τέταρτος.

— Φαίνεται πὸς κάτι θάκλεψε καὶ τοῦ πέρασαν θηλειά! πρόσθεσε ἕνας πέμπτος.

Ὁ Ἰησοῦς, ἀφοῦ ἀκουσε ὄλους αὐτοὺς, ἔσφιξε ἕνα βλέμμα σπᾶκτικὸ ἀπὸ ἀκάθαρτο ζῶο κι' εἶπε:

— Τὰ δόντια του εἶνε λευκότερα ἀπὸ μαργαριτρά!

Τότε, ὅσοι βροζνόντουσαν ἐκεῖ, γύρισαν μ' ἔκπληξι πρὸς τὸ μέρος του καὶ φώναξαν:

— Ποῶς εἶν' αὐτὸς; Φαίνεται πὸς εἶνε ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος!

Μονάχα αὐτὸς θὰ μπορούσε νὰ βρῆ λόγια σμκαθείας καὶ ἐπαῖνον γιὰ ἕνα σκυλὶ, καὶ μάλιστα ψόφιο!...

Καί, καταπτορπισασμένοι, πῆραν καθένας τὸ δρόμο του μὲ τὸ κεφάλι χαμηλωμένο...

